

seksfaber og Aktieselskaber, idet for disses Bedkommende de almindelige om disse Interesseselskaber gældende Rettsregler komme til Anvendelse, hvad enten Nederiet kun drives som Bierhverv eller udgør den udelukkende eller væsentlige Genstand for Selskabets Virksomhed, er der derimod fundet at være Opfordring til særligt at bestæftige sig med Partrederiet. Ikke blot er det en meget almindelig Form for fleres forenede Nedervirksomhed, men ligesom der frembyder sig ikke saa til Dels tvivlsomme Spørgsmaal om de enkelte Partrederes Stilling og Rettigheder, om Partrederiets Repræsentation overfor Tredjemand, om Partrederiets Opøsning m. m., saaledes har der til Dels for Besvarelsen af disse Spørgsmaal udbannet sig ejendommelige Regler efter europæisk Særet eller dog Regler, om hvis Overensstemmelse med den almindelige Ret der kan rejses Tvivl. Af de omtalte Paragraffer angaa §§ 9—11 og til Dels § 21 Partrederens Forhold overfor Tredjemand, medens §§ 12—20, til Dels 21 samt 22—23 give de Regler, som i Mangel af anden Aftale skulle gælde mellem Partrederne indbyrdes.

I § 9 gives den for Partrederiet særegne Regel, hvorved det adskiller sig navnlig fra et almindeligt responsabelt Handelselskab, at enhver af Partrederne for Forpligtelser, der medføre personligt Ansvar, kun svarer i Forhold til sin Andel i Skibet. Denne Regel kan vistnok ikke siges at være gældende almindelig europæisk Særet, men den stemmer i hørt Fald med hvad der maa anses for at være dansk, norsk og svensk Ret saavel som med hvad der gælder i flere andre Lande, særligt i Tyskland, jfr. tysk Sölov Art. 474, og til at forandre denne Regel er der næppe nogen rimelig Grund. Ej heller har man ment at kunne gaa ind paa en saadan Ordning, som var foreslaaet i det oprindelige særlig danske Udkast (af 1882), at et Nederis Jordringshaver, ganske i Almindelighed, skulde kunne søge Fyldestgørelse af Nederiets fælles Ejendom, saasom Skib og Fragt, paa samme Maade, som om Skibet tilhørte en enkelt Neder, og endmindre paa at give Nederiskreditorerne en Fortrinnsret til Dækning af Nederiformuen fremfor de enkelte Nederes Særtkreditorer. En saadan Ordning af Forholdet, der maatte gaa ud fra en Opfattelse af Nederiformuen som et særskilt Retssubjekt, og hvis Konsekvens bl. a. maatte blive den, at en senere i Nederiet indtraadt Parthaber maatte være med sin Andel i Skibet ogsaa for de før hans Indtrædelse i Nederiet tilfædede personlige Forpligtelser for de andre Partredere, er hverken stemmende med de al-

mindelig gældende Rettsregler i Europa eller vel forenelig med Hovedreglen om, at hver Partreder for personlige Forpligtelser ikkun svarer i Forhold til sin Andel i Skibet. Ganske anderledes forholder det sig med de Krav, der ikke hvile paa Nederiet eller de enkelte Nedere personlig, men kun kunne gøres gældende, saa at sige, imod Skib og Fragt. Her, hvor der ikke er Tale om Personer men om en bestemt Formuesgenstand som Objekt for Forpligtelsen, her bliver der naturligvis ikke Spørgsmaal om en Deling mellem Personer som Skyldnere, her har Jordringshaveren Ret til at holde sig til Skib og Fragt som en Enhed. Her har han ogsaa en fortrinlig Sikkerhedsret i Medfør af Forslagets Kapitel 11. De personlige Kreditorer derimod maa holde sig til de enkelte Partredere, hver efter hans Andel i Skibet; for den herefter bestemte Andel i den personlige Gæld hæfter enhver Partreder efter § 7 med hele sin Formue, derunder indbefattet hans Andel i Skibet; men naar han har fyldestgjort Kreditor for sin Del af Gælden, kan Kreditor for den tilbageblivende Del af denne hverken holde sig til ham eller til hans Andel i Skibet, selv om de andre Partredere ikke kunne dække Restgælden med deres Formue, deri indbefattet deres Andel i Skibet.

I § 10 paabydes det, at der for Skib, som ejes af Partredere, skal vælges en bestyrende (korresponderende) Neder. Dette stemmer med den ældre svenske Sölovs § 13, hvorimod den norske Sölovs § 5 og den tyske Sölovs Art. 459 gøre Valget af en bestyrende Neder til en frivillig Sag. Naar man er endt med at tiltræde den svenske Opfattelse, er dette begrundet i den Betragtning, at det ikke blot er det eneste naturlige og rimelige — ligesom det upaatvilelig i Praksis altid sker — at vælge en bestyrende Neder til at lede og besørge de daglige Forretninger m. m., men at der derhos skyldes Tredjemand det Hensyn, at der udpeges en enkelt af Nederne som den, med hvem han kan indlade sig i Forhandling om de almindelige Nederiforretninger paa det hele Nederis Vegne. Hermed staar det i god Forbindelse, at det i § 10 foreskrives, at der, forsaavidt Skibet er registreringspligtigt, skal gøres Anmeldelse til Skibsregistret om Valget af den bestyrende Neder, for at Tredjemand kan have let Adgang til at saa Kundskab om, med hvem han kan indlade sig paa Nederiets Vegne. Det er dog ikke anset nødvendigt at forbinde nogen Straf med Undladelsen af at efterkomme Forpligtelsen til at vælge bestyrende Neder; man har troet, at det vilde være tilstrækkeligt at foreskrive